

SZŰZ MÁRIA MENNYBEVÉTELE – NAGYBOLDOGASSZONY**A év****1-4 oldal**

Olv.: Jel 11,19a;12,1-6a.10ab – 1Kor 15,20-27 – Lk 1,39-56

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves testvérek! Szent István örökségét szeretnénk emlékezetünkbe idézni akkor, amikor őt köszönti a nemzet. Mintegy előkészítője, bevezetője ennek a köszönetmondásnak ez a mai ünnep, hiszen István királynak köszönhetjük a Boldogasszony gondoskodó szeretetét. Sajnos kevesen vagyunk itt ezen az estén, akik mindenképpen a nemzetünk nevében akarunk ünnepelni. Hiszen aki ide érkezett, az fölöltöztette a szívét, és azért imádkozunk, hogy ez az ünnep, Nagyasszonyunknak az ünnepe visszanyerje régi szépségét, fényét, gazdagságát, hiszen a magyarok legnagyobb ünnepe volt évszázadokon át. Varázsoljunk vissza valamit a buzgóságunkkal, a hitünkkel és a szeretetben megerősödött életünkkel. Ezen a szentmisén is kérjük az Isten kegyelmét a magunk számára és a Szűzanya oltalmazó szeretetét és közbenjárását egész nemzetünk számára.

Egy kicsit az örömünket visszahozza az, hogy kedves testvérünk a házasságukat jelentette nekem, házassági évfordulójuk van. Bár tudtam volna előbb, akkor erre külön készültem volna! De örülünk, hogy értetek imádkozhatunk ezen a szentmisén. És ma van Anikónak a 70. születésnapja! Őt is a közösség szeretetébe fogadjuk már évtizedek óta és hordozzuk az ő terheit, hogy azokat ezáltal az ő számára megkönnyítsük.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Éltem a gyanúval és éppen arra gondoltam, hogy ma úgy állok ide, ez elé a kicsinyke kis nyáj elé, ti vagytok ez a kicsike nyáj, hogy nem titkolom a félelmemet. Félttem attól, hogy így járok és így járunk. Talán ez sem véletlen, semmi nem történik véletlenül, az Isten szándéka ellenére, hiszen mind az a gond, baj, ami nyomja a szívünket, az kiderül ebben a jelenségben, hogy ma itt, ebben a templomban ennyien köszöntjük a Boldogasszonyt, a Nagyasszonyt, akinek Szent István a koronáját ajánlotta föl és a nemzetünket az oltalmába helyezte. És hogy ez milyen jó döntés volt, azért az mindenképpen jelenti, hogy ha megfogytokozott hittel, ha egy kicsit felhígult istenes étellel van is jelen az európai keresztény világban a mi magyar kereszténységünk, mégis jelen van.

És ezért gondoltam arra, mondom még egyszer, éltem a gyanúval, hogy ezen a mai ünnepen sajátos módon kell köszöntenünk a Szűzanyát, nem olyan módon, ahogy ezt én magam is az elmúlt papi életem 60 éve alatt minden évben megtettem. Hanem azoknak a búcsúsoknak az énekével fordulok a testvérek felé, akik fájdalmas szívvel keresték fel ezen az ünnepnapon a Szűzanyát gondjaikkal, félelmeikkel és tőle, a Napbaöltözött Asszonytól várták a segítséget, a kiutat. Talán ismerik is, hiszen ez egy Máriás búcsújáró ének: Gyászba borult egek, háborgó tengerek csillaga, Mária! Míg szívünk hajóját viharok csapkodják, hozzád sír jajsavunk.

Kedves testvérek! Voltak történelmünk során olyan helyzetek, amikor ilyen félelmekkel teli szívvel keresték az őseink az eligazodást, az útnak a folytatásához bátorítást a Szűzanyától a Szűzanya ünnepén. Ugyancsak félelmekkel teli a lelkünk, ahogy a búcsús ének is mondja, gyászba borult egek, gyászba borult lelkek a 21. század elején itt Európában és itt sajnos Magyarországon is.

A különbség csak annyi, hogy akkor, amikor az őseink nagy gondjaikkal keresték fel a Nagyasszonyt, akkor erősebb volt a hitük, mint a mai Magyarország hite vagy a magyarok hite, és az istenes élet is nagyobb erővel, talán egy kicsit még azt is mondhatnám, hogy heroikus módon jelent meg. Mert talán nagyobb hittel és nagyobb Istenre hagyatkozással kérték a Szűzanya segítségét és közbenjárását, mint mi.

Testvérek, nem a szomorúságot akarom erősíteni bennünk, de a félelmeink nagyok. Hát, ha így adódott és így ünnepelünk mi, akkor nem véletlenül gondoltam arra, hogy ezzel a kérdéssel kell ma itt egymás előtt megjelenünk. Hiszen valóban tele vagyunk félelmekkel: mi lesz a kereszténységgel? Mi lesz az európai kereszténységgel, a magyarok kereszténységével? Mi lesz az Egyházzal? Hiszen ott is nagyon sok félelmet keltő megnyilatkozással szembesülünk.

És egyáltalán, megtanulunk-e újra hinni és megtanulunk-e újra szeretni? Mert ez a két kérdés az, ami elsősorban rányomja a bélyegét a mindennapjainkra. Mintha nem tudnánk, mi a hit, és talán nem is tudunk ezért hinni, bár azt gondoljuk, hogy igen. Nem tudjuk talán azt, hogy mi a szeretet, bár azt gondoljuk, hogy szeretgetjük vagy szeretjük is egymást. Csak nem biztos, hogy az az a szeretet, amit Jézus Krisztus hozott el ide nekünk a földre. Tehát valamiképpen mindezek ránk szakadnak, és különösen az otthoni életünk szempontjából ijesztő ez a helyzet, a közhangulatot vagy a társadalom mindennapjait illetően, és sajnos ki kell mondanunk, az Anyaszentegyházunk helyzetét illetően.

Erre a három területre kellene egy kicsit jobban odafigyelünk. Hiszen a hitetlenség és az erkölcstelenség valamilyen módon bejött a családjaink életébe is. A válások, a szétszakadt házasságok és családok élete, aztán az „ahogy esik, úgy puffan” vagy „próbáljuk meg” társas kapcsolatok próbálkozásai közös életünket megalapozandó. És hogyha a Jelenések könyvének látomására gondolok, akkor bizony azt sem szabad elfelejteni, hogy egész Európa igazi gondja az, hogy a sátán ott settenkedik a szülő asszonyok előtt, és elfogytak az utódok Európában. És Magyarországon is, ahol pedig az egész világ csodálatára egy olyan programja van a nemzetünknek a családok megőrzése, a családok megerősítése és az utódlásnak a biztosítása érdekében, ami rendkívüli. Csakhogy egyre inkább látjuk pár év eltelte után, hogy mintha ez a lendület megállt volna.

És a másik terület, társadalom helyzete. A hitünk mintha elfogyott volna, mintha a szeretetünk félreértéseken alapulna, a társadalom elrejtje előlünk az Isten arcát. Nagyon nehéz hitről beszélni akkor, amikor az Istennek nincs helye a társadalomban, hiszen egy Isten nélküli, egy szekularizált világot építünk, és ez pontosan arról szól, hogy ez a világ az istenhitünket semmiképpen nem táplálja és nem erősíti. Majd a hitre vonatkozóan erre utalok.

És ha a szeretetünket nézzük, akkor mintha félreértenénk azt a tanítást, amit Jézus Krisztus elhozott hozzánk, amiről én annyit beszéltem, az elmúlt egy-két évben különösen, hogy mit jelent számunkra az az élmény, hogy az az Isten, Aki a mi Istenünk, értünk-Isten. Ennek az Istennek az igazsága a szeretet, mert a világban egyetlen igazság van, a szeretet. Ez a szeretet pedig azokból a lelkekből támad föl, akik fölismerték ennek az Istennek a létét. És ha a megváltásunkra gondolok, Jézus Krisztus megváltó szeretetére, a megváltásban kinyilatkoztatott szolgálatára, a mi megújult életünk, megújuló életünk szolgálatára, akkor Jézus Krisztus szeretete így fejeződhet ki: Jézus Krisztus magánál jobban szeretett bennünket. És ez a megváltásnak a garanciája. Csak azok élhetnek megváltott életet, akik maguknál jobban szeretik a feleségüket, a férjüket, a szüleiket, a gyerekeiket, egyáltalán a másik embert.

Ma olyan társadalmak születtek itt Európában, most ne foglalkozzunk a többi földrésznek gondjával, bajával, van éppen elég gond és baj ott is, de Európának a tragédiája pontosan innen adódik. Meg kell tanulnunk újra hinni és újra szeretni. Mi a hit? Aquinói Szent Tamás a nagy

tanítómester mondja: a hit azt jelenti, hogy a hitünkkel látjuk azt, amit ezzel a szemünkkel nem látunk, a hitünkkel látjuk az Istent. Azt az Istent, Aki értünk van minden helyzetben, minden körülmények között, függetlenül attól, hogy milyen gondjaink és félelmeink vannak. Az az Isten, a hitünknek az Istene, Aki Jézus Krisztusban megjelentette ebben a világban azt a szeretetet, hogy jobban szeret minket önmagánál.

Itt nagyon sokat kellene erről beszélni. Tudunk hivatkozni Szűzanyának a hitére és Szűzanyának a szeretetére, mint példaképünkre. Hiszen amikor az isteni üzenetet hozza neki az égi követ, akkor: legyen nekem a te ígéd szerint! Mária hite fejeződik ki ebben és Máriának a szeretete fejeződik ki ebben. Ő nagyon jól tudta azt, hogy az embernek vannak gondolatai, az embernek vannak tervei, magasröptűek is akár, de mindezeknél fontosabb, amit mi a felhők között kellene, hogy lássunk, amit mi az összes gondunk és bajunk mögött kellene, hogy lássunk, ez pedig az Isten, akinek az akarata teljesen átprogramozza mindegyikünk életét.

Mária esetében nagyon sok mindent felsorolhatnánk, hiszen Mária se úgy gondolta, hogy istállóban szüli meg a gyermekét. Mária se úgy gondolta, hogy neki el kell menni Betlehembe Názáretből, hogy megszüljön ezt a gyermeket, de ezáltal teljesedik be a próféta jövendölése. Mária se arra számított, hogy nemcsak az ajtókat zárják be előtte és előttük Betlehem lakói, hanem a szívüket is. És hol vannak azok a jövendölések, amiket Mária itt megénekelt a Magnificatban? Hát hol van Dávid trónja, hol volt akkor is? És hol van az a Királyság, amit Jézus Krisztus jelenít meg ebben a világban? Mert az Isten úgy akarta, hogy istállóban szülessen a világmindenség királya és a legszegényebb emberként. És Mária magától értetődően fogadta ezt, mert Ő fölismerete azt, hogy az ember egyéni elgondolásai, az egyéni tervei, az egyéni álmai, vágyai mind-mind függvényei annak, mi az Isten akarata. A hívő ember tudja azt, hogy minden helyzetben az Isten akarata a legfontosabb, és aki erre az akaratra tudja ráépíteni az életét, annak biztonsága van.

És a szeretet. Tudunk szeretni, hányszor mondogatjuk egymásnak is. Csakhogy a szeretetünk általában azt jelenti, hogy minden úgy legyen, ahogy mi akarjuk, úgy akarjuk egymást szeretni. Most nagyon lerövidítem, hogy legalább még egy-két perc másra is jusson. A szeretet nem azt jelenti, hogy minden úgy legyen, ahogy én akarom, hanem minden úgy legyen, ahogy az a valaki akarja, akit szeretni akarok. Hát ez az a jobban, jobban szeretni önmagamnál a másikat.

Testvérek, ha most erre gondolok: tudunk hinni? Valóban a mi életünk minden gondja, baja mögött Isten akarata a legfontosabb és abba kapaszkodunk? Valóban így építjük az egymással való kapcsolatunkat, hogy nem az a legfontosabb, hogy én mit akarok a másik emberrel való kapcsolatomban, hanem a másikért mit tudok tenni, hogy ez a kapcsolat életünknek értelmet adjon a szeretetben? Ugye nem véletlen a latin mondás: Quid est caritas? – In mundo raritas. Mi a szeretet? Az a fanyar válasz: a világban ritkaság. Hát igen, valóban ezen a két területen van lehetőségünk, hogy újjászülessünk, és minden gondunk, bajunk pontosan a hitünkhöz meg a szeretetünkhöz kötődik.

És akkor még egy-két szót az Egyház helyzetéről is mégiscsak mondjunk. Fájdalmasan tapasztaljuk, hogy az Egyház vezetői mintha nagyon alkalmazkodnának az új világ elvárásaihoz. Ez is elgondolkodtató, mintha ebben a viselkedésben, magatartásban az Egyház küldetése megkérdőjeleződne. És bizony nem véletlen, hogy az Egyházat, a közösséget az öreg, idős emberek alkotják egész Európában. Nem véletlen, hogy egyre kevesebb a lelkész, a pap Európában, és egyre kevesebb az utánpótlás. Nem igyekeznek fiatalok erre az isteni szolgálatra. Ez az Egyház problémája, az Egyház gondja és baja.

Testvérek! Gyászba borult egek, félelmek határozzák meg a mindennapjainkat. Arról meg nem is beszélek, hogy itt a szomszédunkban háború van. Várható-e, hogy a hatalmak akarják, hogy megszűnjön ez a háborús helyzet? Mind-mind a félelmünket növelik. Ugyanakkor gyöngé a hitünk

és ellaposodó az Istenes életünk, ezt mutatja az egyházi közösségek élete, ahol csodák vannak, de hát Magyarországon a magukat kereszténynek mondók 5%-a kéri az isteni segítséget azért, hogy a közösség élő tagjaként éli meg a hitét és élő tagjaként szerető testvére a másik embernek.

Az olvasmány ma Szent János Jelenések könyvéből hangzott föl. Az apostol János száműzetésben volt Patmosz szigetén, ebben az ijesztő helyzetben. A száműzetés a legkegyetlenebb. Én csak azért vagyok most itt, mert ott, ahol az Irgalmasrend újjászületésén dolgoztam, még a saját könyvtáramba se mehetek be. És hiába kaptam helyet az érdi demens otthonban, amit magam építtettem a szegény idős testvéreimnek, ez a helyzet nem a kibontakozást szolgálja.

Micsoda különbség! János Patmosz szigetén a száműzetésben ebben a csodálatos látomásban ajándékot adott nekünk, a Szűzanyának a megjelenését. Hát mi lenne, ha a magyar nemzet, a magyar keresztény közösségek ebben a kiszolgáltatott helyzetünkben fölfedeznék a Nagyasszonyunknak, a Pátrónánknak a jelenlétét az életünkben és mindennapjainkban, és valóban mint egy fényes csillag mutatná nekünk a kivezető utat.

És akkor még nem beszéltem Pál apostolról, a nemzetek apostoláról, aki meggyőződéssel üzent nekünk ebben a mai szentbeszédében, hogy élete csak annak van, aki a halál kultúrájának hátat fordítva az élet kultúráját választja, vagyis nem magának él, hanem hitben és szeretetben egymásért.

És hát a Szűzanyának az üzenete a Magnificat által, ez is gyönyörű üzenet. De Mária ezzel azt is üzeni nekünk, hogy az élet két síkon folyik. Az egyik sík az a világ, a mindennapok világa, ahol vannak gonoszságok, ahol vannak gyűlölködések, ahol vannak ellenségeskedések – ez a világ. És van az életnek egy másik síkja, amelyben mi emberek fölismerjük mindennél fontosabbnak az Isten akaratát és fölismerjük minden eszköznél hatékonyabbnak a szeretetnek a hatalmát. Üzeni nekünk Mária, Jézus édesanyja, Égi Édesanyánk, magyarok Nagyasszonya.

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kedves testvérek! Az áldás előtt szeretném a gyöngeségemet, hogy megértsétek, kibuggyant belőlem a helyzetem. Viszont akkor már egy mondatot kell mondanom az ok miatt is. Mindez azért történt, mert az osztrák irgalmasrendi tartomány bekebelezni óhajtja a magyar tartomány minden javát, és én ennek ellenálltam. És az ellenállókat legegyszerűbb úgy földre állítani, hogy leváltják. Tehát csak azért mondtam, hogy tudják, mert annyi találgatás van, és nem szoktam erről beszélni. Azért majd a harc folytatódik, eddig másról volt szó.

Azt kérdezték, hogy perselyezzünk-e. Én azt mondtam, hogy inkább ne, tudtam, hogy ilyen kevesen leszünk. Viszont azért légy szíves, egy kosarat tegyél oda az első székre. Ugyanis ebben a pillanatban olyan sajátos helyzete van ennek a templomnak. A fenntartásáért mi nem teszünk semmit, úgyhogy a perselypénzt mindig a plébánosnak adjuk át, hiszen neki van az összes gondja ezzel a templommal kapcsolatosan. Ezáltal talán – mert mindig odaadjuk a perselypénzt – hátha majd a jövőben hamarosan egy kicsit változtatunk is annak érdekében, hogy komfortosabb legyen a részvételünk, lehessen a részvételünk a szentmisén.

Isten éltesse Kundékat (?), az Isten éltesse Anikót, Jóisten hordozzon a tenyerén benneteket! Készüljünk lélekben a Szent István-i nagy nemzeti ünnepünkre. Vasárnap fél 9 órakor lesz itt szentmise, szeretettel várunk mindenkit, legyen méltó az ünneplésünk. Kívánom mindenkinek Isten boldogító kegyelmét!

+ *Á L D Á S* +